

PIETER EMIEL KEUCHENIUS

OOSTLAND
ALS LOTSBESTEMMING

PIETER EMIEL KEUCHENIUS

OOSTLAND

ALS LOTSBESTEMMING

Met een voorwoord van
George Kettmann Jr.

EERSTE DRUK

1942
UITGEVERSMAATSCHAPPIJ
DE AMSTERDAMSCHE KEURKAMER
AMSTERDAM

K 195

VOORWOORD

Bereid te vechten op een zwaar stuk grond,
de oogen wijd van toekomst — zoo gaan boeren
in Oostland ver van huis den ploegstaart voeren:
Germaansche lente achter 't winterfront.
(Uit: „Boeren naar Oostland")

Het is verheugend, dat een schrijver van den eersten rang als Keuchenius, een wetenschapsmensch, die in zijn vele publicaties reeds menigmaal een moeilijk onderwerp pakkend wist voor te dragen, met dit geschrift ons volk voorhoudt, zich bewust te maken van een nieuwe werkelijkheid: Oostland. Hierdoor is er kans, dat Oostland niet slechts ter sprake komt onder economisch ingestelde vakmenschen, maar zal spreken tot onze volksverbeelding. Er is iets groots te doen en daarvoor zijn allereerst durvers noodig, mannen en vrouwen, wier idealisme ons volk een toekomst waarborgt op een tijdstip, dat velen nog omzichtig afwachten.

Dat het thans vrijwel nutteloos is, degenen die nog altijd op de hulp van Engeland hopen, van de wordende Germaansche ruimte te overtuigen, is duidelijk; tot hen richt Keuchenius zich zeker niet in de eerste plaats. Maar er zijn anderen, die met de aanvaarding van het nieuwe toch tegelijk het oude willen behouden, Nederlanders, die aan ruimtevrees lijden. Ik heb gemeend, hiertegen enkele malen te velde te moeten trekken — o.a. met mijn artikel „Germaansche orde" in „De Waag" van 19 Juni 1942, teneinde het gevaar eener grenzen-politiek te bezweren, welke kunstmatig de versterking van ons *rasbewustzijn* tegenhoudt.

Niet tot het behoud van een strikt Nederlandsch staatsbestel hebben wij ons op het thuisfront in te zetten, maar als de veroveraars der toekomst, niet schuwend in grootere ruimten te denken, zooals wij het ook meer dan drie eeuwen geleden konden.

Wij bevinden ons in een beslissende phase van onze historie: wij hebben ons los te maken van den geestelijken „status quo", waarmee het burgerdom tot dusver zelfgenoegzaam zijn veiligheid en zijn vrijheid heeft gekregen. Wij behoeven niet bevreesd te zijn, daardoor te zullen òndergaan en datgene te verliezen wat specifiek „Nederlandsch"

is. Men heeft zich nog nooit zoo ongerust gemaakt over het behoud van Nederlandsch dit of Nederlandsch dàt als tegenwoordig.

Integendeel blijkt ook hieruit weer, hoe verschrikkelijk verintellectualiseerd wij zijn en tegelijk ook hoe zelfs voor een zoo grootsche toekomst als die welke wij tegemoet gaan, de oude kruideniersgeest van tevoren wel-en-deugdelijk wil weten of Nederland er baat bij heeft. Moeten wij eerst namens den Führer onzen garantie-staat krijgen, alvorens wij, nationaalsocialisten, de revolutie willen volvoeren? Heet het soms nog gelijkgerechtigheid, wanneer de Führer ons dit eerst komt toezeggen?

Gelukkig dat zoovele volksgenooten al die papieren verklaringen niet noodig hebben. Er is hier sprake van een kultuur-doorbraak en deze vernieuwing kent het natuurgeweld van de intuïtie in plaats van handige speculatiepolitiek.

De sterksten onder ons zullen vóorgaan en zij zullen niet bevreesd behoeven te zijn, om in de grootere ruimte van het Rijk eigen aard te verliezen. Juist mèt hun Geuzenaard zullen zij het Germaansche bloed van waarde zijn; alleen dàt is beslissend Mooie baantjes, regentenmacht, provinciale eigenliefde en patriotten-dogmatiek zijn volkomen waardeloos, evenzeer als het goud het was. En dat is gezond.

Oostland is op zichzelf al een remedie tegen elke engstaatsche projectie; deze lotsbestemming is onvereenigbaar met een omgrenzing, die ongeveer die van het voormalige Koninkrijk der Nederlanden zou beteekenen, ook al ware de staatsleiding dan in andere handen.

De politiek is voor ons niet de hoogste uitdrukkingsvorm van leven; zij is *middel*, om voor de cultuur de bestaansvoorwaarden te verzekeren en te verdedigen. De cultuur — d.i. ons Germaansche leven — is de innerlijke drijfkracht onzer droomen en daden; zij is de bron van ons volkswezen en daarmee het eenig belangrijke voor nu en later. Alleen door ons hierop te bezinnen, zullen wij de kracht vinden, om — als eenmaal tijdens onze volkswording in den Geuzentijd — geestelijk in den aanval te gaan.

De Germaansche ruimte zal straks, door den Führer geleid, politiek worden geordend; wij behoeven — zoo zeiden

wij reeds — op deze ordening niet vooruit te loopen. Maar wèl hebben wij reeds vandaag in te zien, dat deze Germaansche ruimte levende werkelijkheid is als het Germaansche cultuurdenken. Ons daarvan te willen afzonderen en ons daartoe slechts onder voorbehoud te bekennen, is ons revolutionnaire geweten geweld aandoen en alvorens alles te wagen, om onszèlf te kunnen zijn, eerst nog omzichtig na te gaan of de koersen wel voordeelig genoeg staan.

Het moge den lezer duidelijk zijn, dat het aanvaarden der Germaansche ruimte geenszins gelijkstaat met den wensch tot annexatie. Vraagt het eerste een hoog rasbewustzijn, het laatste duidt op een negatief volharden in een niet meer te bestendigen liberalisme. Wie nationaal-socialist is, aanvaardt de Germaansche ruimte (deze aanvaarding is dus vrijheid en gebondenheid tegelijk); wie geen nationaal-socialist is, ziet af van de Germaansche ruimte en stelt daarmee zijn volk bloot aan annexatie (den bestuursvorm, waarmee het Rijk zijn wil aan rasvreemde en minderwaardige volken kan opleggen).

Terecht zegt Keuchenius: het voor ons en alle Germanen noodzakelijke levensgebied is alleen maar in het Oosten te verwerven; Oostland zal weer de mogelijkheid scheppen voor een reagrariseering en verboering van ons volk. En nadrukkelijk stelt hij vast, dat dit zal leiden tot ontjoodsching, ontburgerlijking en germaniseering. Millioenen volksgenooten zullen een nieuw levensgeluk verwerven. Ontkomen aan den ongezonden groei der steden, zal ons volk in Oostland uit rassenhygiënisch oogpunt aan zijn toekomst bouwen; laat ons oprecht hopen, dat Oostland — vooral ook voor onze jeugd, zooals Keuchenius het zegt — een levend begrip wordt.

GEORGE KETTMANN Jr.

„Daarmee zetten wij, nationaalsocialisten, bewust een streep onder de buitenlandsche politieke richting van onzen vooroorlogstijd. Wij knoopen daar aan, waar men voor zes eeuwen eindigde. Wij stoppen den eeuwigen germanentrek naar het Zuiden en Westen van Europa en richten den blik naar het land in het Oosten. Wij sluiten eindelijk de koloniale en handelspolitiek af van den vooroorlogstijd en gaan over tot de grondpolitiek der toekomst." Aldus schreef de Führer in „Mein Kampf" op blz. 742. Hiermede heeft de Führer, in wien de Voorzienigheid het lot der Germaansche volken in handen heeft gelegd, zich laten bezielen door den oerouden drang der Germanen naar het Oosten en aan het Germanendom voor een verre toekomst zijn lotsweg gewezen.

„Naar Oostland" is de wekroep geworden van het oogenblik. Oostland zal voor de eerstvolgende eeuwen *de taak en tevens de verplichting* der Germaansche volken zijn. Oostland was eenmaal een Germaansche werkelijkheid, die op snoode wijze vernietigd is; toen werd het tot een Germaansche idee, die thans weer om verwerkelijking vraagt en het nu levende geslacht is geroepen om deze idee, die tengevolge van het noodlot eenige eeuwen sluimerend is gebleven, door heldenmoedigen inzet en arbeid in daad om te zetten.

Naar het Oosten was reeds van af 2400 v. T. de trek gericht der Indogermanen, die eveneens hier in Noordwesteuropa hun oerbakermat hadden. Achtereenvolgens waren Indiërs en Perzen, Scythen en Illyriërs naar het Oosten getrokken, uit landhonger en op zoek naar nieuwe levensgebieden.

De Germanen zelf zijn aanvankelijk in Noordwesteuropa achtergebleven. Tot omstreeks 2000 v. T. bewoonden zij een gesloten gebied, dat Zweden, Noorwegen en Noordwestduitschland omvatte. Maar reeds in dezen tijd kwamen ook zij in beweging en trokken naar het Oosten. Deze gestadige oostlandkolonisatie ging onafgebroken door tot aan het

einde van de 4e eeuw en heeft dus meer dan tweeduizend jaren geduurd. *In dezen tijd was een breede, van N.W. naar Z.O. loopende landgordel, die in het Noorden (met inbegrip van Zuidskandinavië) van de boorden van de Noordzee en Oostzee tot beoosten de Weichsel reikte en naar het Z.O. door Donau en Zwarte Zee werd begrensd, tot een aaneengesloten Germaansch levensgebied geworden.* Van de vele Germaansche stammen hadden de Goten de grootste verbreiding. Deze hadden een machtig gebied ingenomen, dat zich uitstrekte van de Oostzee beoosten de Weichsel en tot over de bocht van de Dnjepr tot aan de Zwarte Zee reikte. De Slaven, die oorspronkelijk gelijk alle Indogermanen een Noordrassig volk waren, doch in den loop der eeuwen ontnoordscht zijn, bewoonden toen als oostelijke buren van de Goten het uitgestrekte gebied tot aan de Wolga.

Vanzelfsprekend heeft er ook wel een uitzwermen plaats gehad naar het Zuiden en het Westen. De oude Hellenen, die de landen rondom het oostelijk bekken van de Middellandsche Zee hadden gekoloniseerd en ook de Italikers, die de grondleggers van het Romeinsche Rijk werden, kwamen uit het Noorden. Evenzoo waren de Kelten uit het Noorden afkomstig. Westwaarts was de beschikbare levensruimte echter beperkt, omdat men er op de Noordzee stuitte, zoodat zij al spoedig gevuld raakte en alle beschikbare gronden in gebruik genomen waren. Schier onuitputtelijk waren echter de gebieden in het Oosten.

Uit den ondergang van de blonde Noordrassige Indiërs, Perzen, Grieken en Romeinen, en later ook gevolgd door dien van de Goten in Spanje en de Wandalen en andere Germaansche stammen in Zuideuropa en Noordafrika, is onomstootelijk aangetoond, dat de blonde Noordrasmensch noch tegen de mildheid en weelde van het Zuideuropeesche subtropische klimaat, noch tegen de overdadige warmte der tropen bestand is en in deze streken blijvend kan aarden, zonder schade aan zijn erfgezondheid. Het tragische lot van genoemde volken met hun beschavingen vond dan ook zijn oorzaak in de vermindering der vruchtbaarheid, welke onherroepelijk werd gevolgd door het uitsterven van het heerschende en kultuurscheppende blonde Noordsche menschenslag.

Was dus in de eerste eeuwen n. T. geheel Noord- en Oost-europa tot aan de monding van de Wolga Germaansch levensgebied geworden, hieraan kwam aan het einde van de 4e eeuw plotseling een einde door het binnenstormen van Mongoolsche horden van uit de onmetelijke steppen van Binnenazië. De Hunnen overstroomden Oost- en Zuidoost-europa en onder den druk der plunderende barbaren kwamen de Germanen wederom in beweging, maar thans in tegengestelde westelijke richting. Deze beweging der Germaansche stammen staat bekend als de Volksverhuizing. Alle Oostgermanen, zooals de Goten, Bourgondiërs, Wandalen, Rugiërs, Herulers en Longobarden, verlieten hun woongebied. De oostkolonisaties, het moeizame werk van tweeduizend jaren, stortten ineen en de eenmaal verkregen levensgebieden werden ontruimd en gingen verloren. Het gevolg hiervan was, dat de Germanen hun levensgrond meer in zuidelijke richting gingen zoeken en dat geleidelijk verbasterde en ontnoordschte Slavische volken de verlaten plaatsen der Germanen gingen innemen. De diepte, waarop de Germaansche stammen weer naar het Westen waren teruggedrongen, daarvan kan men zich thans ternauwernood meer een voorstelling vormen; zij was in één woord catastrofaal. Het grensgebied tusschen Germanen en Slaven werd ongeveer gevormd door een lijn, die over Lübeck naar het Zuiden loopt. Mecklenburg en geheel Brandenburg waren ontgermaniseerd en door Slaven bewoond!

Nimmer echter hebben de Germanen de gedachte aan Oostland, dat zij als hun vaderlijk erfgoed en als hun rechtmatige levensgebied bleven beschouwen, losgelaten.

Reeds in de 8e eeuw kwam onder de Germanen, die feitelijk in een te enge ruimte waren samengedrongen en in Zuideuropa niet konden aarden, opnieuw de drang naar het Oosten tot ontwaken. In vele opeenvolgende krijgstochten werd door de Duitsche stammen, onder aanvoering hunner vorsten, de strijd tegen de Slaven en de Magyaren, welke laatsten als resten der Mongoolsch-Aziatische barbaren in Europa waren achtergebleven, aangebonden, om op die wijze het verloren levensterrein weer stuk voor stuk terug te winnen.

De vorsten, die zich in de Middeleeuwen voor deze oostkolonisatie bizonder verdienstelijk hebben gemaakt, zijn de Saksenhertog Hendrik de Leeuw en Albrecht de Beer. De eerste heeft voornamelijk Mecklenburg en Pommeren gekoloniseerd en op de Slaven teruggewonnen en de laatste het huidige Brandenburg. Deze was het ook, die in ruime mate de hulp der Nederlanders en Vlamingen had ingeroepen, die toen nog niet in een afzonderlijken Nederlandschen kleinstaat woonden en deel uitmaakten van het gemeenschappelijke Duitsch-Germaansche Rijk. Daarnaast hebben in die tijden ook eenige aarstbisschoppen van Bremen Hollandsche boeren naar Bremen geroepen, om er het omliggende waterrijke land droog te leggen en te bebouwen. De streek Hollerland heeft aan deze Hollandsche boeren haar naam te danken. Nederland zelf was in die tijden natuurlijk nog niet wat het nu is. Het was over groote uitgestrektheden moerassig, nog niet ingedijkt en had veel van watersnood te lijden. Het land geraakte door den grooten kinderrijkdom van het boerenvolk al spoedig overbevolkt en dat beteekende, dat er gebrek ontstond aan geschikte akker- en weidegronden.

Het zou te ver voeren, deze herovering van het Oosten op den voet te volgen, die nagenoeg onafgebroken tot 1400 heeft geduurd. Hier zij nog slechts aan het verdienstelijke en grootsche werk van de Duitsche Ridderorde en de Hanze herinnerd. Beiden hebben doelbewust de oostkolonisatie bevorderd en daardoor krachtdadig meegewerkt aan het terugwinnen van het oude Germaansche levensgebied. De Duitsche Ridderorde had, behalve Oostpruisen veroverd en gekoloniseerd, ook het Burzenland en Zevenburgen in Hongarije met boeren bevolkt. De vele Ordensburgen, zoowel in Oostduitschland als in Zevenburgen, zijn door haar als versterkingen gebouwd, ter beveiliging van het teruggewonnen land. De Hanze was tot Riga, Reval en Novgorod doorgedrongen. Haar stadstichtingen in het Oosten van het Oostzee-gebied hadden wel is waar meer het karakter van burgerlijke nederzettingen, die uit vooruitstrevende ondernemers, kooplieden en handwerkers bestonden, maar het neemt niet weg, dat toch ook deze stadstichtingen van de Hanze stimuleerend hebben gewerkt op het landvolk, dat

de kolonisaties der Hanze op den voet heeft gevolgd. Zoo zien wij dan Germaansche ondernemers, kooplieden en boeren gezamenlijk het zwaard hanteeren om het Oosten weer binnen het machtsbereik der Germaansche volken te brengen.

Ook de Skandinavische volken zijn bij deze oostkolonisaties betrokken geweest. Zoo werd door Zweden en Duitschers Finland gekoloniseerd. Dat het huidige Finsche volk grootendeels Noordrassig en Germaansch is en zijn oorspronkelijk Aziatisch karakter heeft verloren, is daaraan te danken.

Men heeft deze oostkolonisaties de „grootdaad" (Wolf) — en zulks zeer terecht — der Duitsche stammen genoemd. Zij leveren het bewijs van de onuitputtelijke levenskracht van het Germaansche bloed. *Wij, Nederlanders, kunnen trotsch zijn, dat ook onze vaderen als goede Germanen aan deze grootdaad krachtig hebben bijgedragen en dat daarnaast ook onze Hollandsche handwerkers en kunstenaars hebben meegewerkt aan de kultureele ontwikkeling van Oostland.*

Hollanders en Vlamingen zijn, zooals reeds werd opgemerkt, naar Hollerland, de streek ten Noordoosten van Bremen getrokken, waar zij de ontoegankelijke moerassen oerbaar hebben gemaakt en in vruchtbare akkers en weiden hebben omgezet. Eutin in Oldenburg en het land van Süssel zijn eveneens kolonisaties van Hollandsche en Friesche Boeren uit de Noordelijke Nederlanden. In Brandenburg ontstonden in de 12e eeuw nederzettingen uit de beide Nederlanden bij Salzwedel en Tangermünde en voorts bij Burg en Bitterfeld, dus in de streken langs de Elbe, Saale en Mulde. De streek ten Z.O. van Burg draagt nog steeds den naam van Der Fleming, als een herinnering aan de kolonisatie door Vlamingen.

De Duitsche Ridderorde heeft Hollanders zoowel naar de monden van de Weichsel, als ook naar Zevenburgen in Hongarije geroepen. Men noemt de Zevenburger Duitschers wel Saksen, maar zonder twijfel waren er onder die Saksen vele Noord- en Zuidnederlandsche gezinnen. Ook in Zips in Slowakije hebben Hollandsche boeren gekoloniseerd.

Na het einde van den Dertigjarigen Oorlog — tevens van den Tachtigjarigen Opstand der Nederlanders tegen de

Spaansche dwingelandij — zijn nogmaals tal van protestantsche Nederlanders als landbouwers naar het z.g. Congrespolen getrokken, om aan het verzoek van den Poolschen adel gevolg te geven en hun groote landgoederen oerbaar te maken. Deze ontginningen noemt men nog heden ten dage Hauländereien en de afstammelingen dezer Hollanders Hauländer. Hun nederzettingen reikten tot in Wolhynië.

Later zijn deze oostkolonisaties door de groote Pruisenkoningen Friedrich Wilhelm I en Friedrich II de Groote stelselmatig en krachtdadig voortgezet. Ook deze beide vorsten hebben van de voortreffelijke eigenschappen der Nederlanders gebruik gemaakt en ze naar het Oosten geroepen. Zoo kreeg Brandenburg dus voor de tweede maal een inslag van het krachtige bloed der Hollanders. De naam van het stadje Oranienburg bij Berlijn staat met de vestiging dezer Hollanders in verband.

Maar nog veel verder oostwaarts is het bloed van Nederlandsche pioniers doorgedrongen en heeft tot de vorming van Germaansche voorposten bijgedragen. Een honderdduizendtal Mennonieten hebben zich in het begin van de 19e eeuw in Zuidrusland in het Wolga-gebied en ook zelfs aan de Kaspische Zee en tot in Siberië nedergezet. Deze Mennonieten waren van oorsprong Hollanders, die sedert de Hervorming naar Westpruisen waren getrokken. Later zijn zij weer verder oostwaarts gegaan naar het beneden-Weichsel-gebied. Door Csarin Catharina II, die van geboorte een Duitsche was en Csaar Alexander I zijn zij aan het einde van de 18e en in het begin van de 19e eeuw naar Rusland geroepen. Schöpke zegt van deze kloeke Nederlanders: „Zij behooren in vakkundig, huishoudkundig en zedelijk opzicht tot de flinkste en meest succesrijke kolonisten." (Deutsche Ostsiedlung, blz. 58.)

In den tijd van de 12e en 13e eeuw, dat Hollanders en Vlamingen gezamenlijk naar Oostland trokken, ontstond het bekende Oostlandlied, dat in Vlaanderen nog steeds als volkslied gezongen wordt en dat in zijn woorden en zijn melodie de frischheid van geest en de levensdurf en ondernemingslust onzer voorvaderen weerspiegelt.

Nog tot in de 17e eeuw klonk de roep naar Oostland na als een opgaaf en een *heilige verplichting.* Hiervan getuigen

de volgende treffende versregelen van Vondel in zijn „Gijsbrecht van Aemstel":

Schep moed en wanhoop niet,
Maar volg gehoorzaam hetgeen U God gebiedt,
Zijn wil is, dat gij trekt naar 't vette land van Pruisen,
Daar uit het poolsch gebergt de Weisselstroom komt
ruischen,
Die d'oevers, rijk van vrucht, genoegelijk bespoelt.

Een merkwaardigheid van deze oostkolonisaties was, dat zij zeer bepaald door de Slavische en Magyaarsche landedelen bevorderd werden. De oorzaak hiervan lag daarin, dat de ervaring hun geleerd had, dat zij met de Slavische landbouwers op hun groote landgoederen geen bevredigende bodemopbrengsten verkregen. Vooral in de lage, waterrijke streken voldeed de minder energieke en niet omhoogstrevende Slavische boer niet. Ook was hij minder geschikt voor het rooien van wouden. De landedelen gaven daarom aan de Duitsche boeren, die steeds een hoogen roep hadden genoten om hun bekwaamheid en ijver, de voorkeur. Zoodoende ontstond er in het Oosten een groote vraag naar Germaansche boeren en handwerkers. Nu dient hierbij te worden opgemerkt, dat vele Slavische en Hongaarsche landedelen toch Germaansch bloed in hun aderen hadden. Dit is daaruit te verklaren, dat in den tijd der volksverhuizing vele grootboeren er de voorkeur aan gegeven hebben, om op hun hoeven en hun groote landgoederen te blijven. Deze geslachten zijn in den loop der eeuwen daardoor wel geslaviseerd geworden, zonder echter Slaven te zijn, waarmee zij zich ook nimmer hebben vermengd. Uit deze geslachten is een groot deel van den Slavischen en Hongaarschen adel voortgekomen. Ook uit de, in lateren tijd weer naar Oostland gekomen, krachtige en uitgezochte Germaansche trekkers ontwikkelde zich de Slavische adel. Dat ook de namen dezer adelsgeslachten geslaviseerd zijn, is te danken aan het feit, dat zij de namen aangenomen hebben hunner landgoederen.

Ofschoon door de Slaven zelf in het land geroepen, moet men zich toch niet voorstellen, dat het leven dezer Hollandsche en andere Germaansche kolonisten altijd zoo begee-

renswaardig en aangenaam is geweest. Het tegendeel is het geval. Zij hebben het lot van alle Volksduitschers moeten deelen en hebben vrijwel onafgebroken blootgestaan aan de ergerlijkste kwellerijen en schandelijkste vervolgingen der, hun vijandig gezinde, Slaven. De adel wilde ze tot lijfeigenen maken en het volk koesterde een ingeboren haat tegen alle Volksduitschers.

Het is te begrijpen, dat deze kleine groepen van Germaansche kolonisten te midden van vreemde volken die hen vijandig gezind waren, altijd geheel op zichzelf aangewezen waren. Dit heeft tot gevolg gehad, dat de harde werkelijkheid en de moeilijke levensstrijd ziftend heeft ingegrepen en dat zij daardoor steeds krachtige en bekwame, maar ook strijdvaardige en kloeke mannen en vrouwen zijn gebleven. Op zich zelf waren het trouwens reeds bizonder uitgelezen gezinnen, de allerbesten des volks en dus ook de meest Noordrassige typen, die besloten hadden, om weg te trekken. Zij wisten immers, wat hun in het vreemde land te wachten stond en dat zij als pioniers wegtogen, om woeste gronden en moerassige gebieden te ontginnen en wouden te rooien en aldus een eigen toekomst moeizaam op te bouwen. Daartoe behoorden volharding, moed en ondernemingsdurf. Ook de handwerkers, die meegingen, wisten, dat zij zich allen door taaien strijd en bekwaamheid en kundigheid in de dorpen en steden een bestaan moesten veroveren.

Inmiddels hadden deze vele oostkolonisaties ook wel nadeelige gevolgen met zich meegebracht. In de Duitsche Heimaat zelf ontstond van lieverlede een gebrek aan landarbeiders, zoodat men genoodzaakt was, Slavische hulpkrachten te laten komen. Reeds voor den Wereldoorlog bedroeg hun aantal jaarlijks ongeveer een half millioen. Schöpke schrijft daarover: „Tienduizenden van hen zijn, toen de Wereldoorlog hen in het Rijk verraste, in de Duitsche dorpen achtergebleven en zijn thans „goede Duitschers". Daarbij kwamen later talrijke Russische krijgsgevangenen, die niet meer naar hun land terugkeerden." Dan waren er nog de duizenden Slaven, die in de Duitsche industrie arbeid hadden gevonden. Volgens Wolf bedroeg het aantal vreemde arbeiders in Duitschland in het jaar 1910 in totaal een en een kwart millioen menschen! Het behoeft wel niet gezegd te worden,

dat al deze Slavische arbeiders een groot gevaar zijn geworden voor de rassische substantie van het Duitsche volk, omdat zij Slavische bevolkingseilanden doen ontstaan en Slavische bastaarden, die zich niet laten verduitschen en beslist minderwaardig zijn.

De Germaansche dorpsgemeenschappen, die als eilanden tusschen de Slaven verspreid waren, hebben zich algemeen scherp van de, in wezen vijandige, Slaven afgezonderd gehouden. Het gevolg hiervan is, dat zij tot op den huidigen dag hun bloed nagenoeg rein gehouden hebben en zich niet vermengd hebben met Slaven, Mongolen en joden. Daardoor is ook hun karakter en eigenaard in den vreemde niet verloren gegaan, ofschoon niets nagelaten werd, om ze te slaviseeren en te magyariseeren. Een typisch voorbeeld hiervan zijn de reeds genoemde Hauländer uit Wolhynië. Onder de in 1940 vrijwillig uit Wolhynië naar het Rijk teruggekeerde Volksduitschers bevonden zich ook eenige duizenden Hauländer, die aan de roepstem van den Führer gehoor gegeven hadden. Zij vormden een gemeenschap van rond 6000 zielen, die oorspronkelijk uit een 16-tal families zijn ontstaan. Ofschoon de band met het Nederlandsche stamland reeds eeuwen volkomen was doorgesneden en zij daardoor hun moedertaal hadden verloren, hebben deze stoere Hollanders zich toch weten te handhaven en door te zetten en zich niet met de Polen vermengd. Zij zijn een gemeenschap gebleven, die ook haar eigen gewoonten heeft behouden. Rassisch zijn deze Hauländer, die ik zelf bezocht heb, van alle Volksduitschers het zuiverst gebleven. Mij trof het, dat de mannen en jongens, naar goede Hollandsche gewoonte, hun handen in den broekzak staken!

Ook nu nog kon men in Polen met een enkelen oogopslag vaststellen, waar zich Volksduitsche en waar Poolsche dorpen bevonden. De eersten vielen steeds op door hun verzorgdheid, netheid en orde en de goede stijlvolle woningen, terwijl de door Slaven bewoonde dorpen zonder uitzondering in een armoedigen, verwaarloosden en vervuilden staat verkeerden. In een van de brieven van den kort geleden door een ongeval om het leven gekomen Nederlandschen oorlogsberichtgever bij de Waffen-SS, Dr. Tappenbeck, merkte ook deze de in het oog loopende tegenstelling op, die er bestond

tusschen de vervallen krotwoningen van leem en stroo der Russen aan de Zee van Asof en de keurige, van een landelijke kultuur getuigende, van rooden baksteen gebouwde en met pannen gedekte huizen der oud-Hollandsche kolonisten.

In de titanische worsteling, die sedert Juni 1941 in het Oosten is uitgebroken tegen de door joden overheerschte kultuurlooze Mongoolsche menschenmassa's, die op het punt stonden, voor de zooveelste maal het Avondland met zijn oude, kultuurscheppende volken opnieuw onder den voet te loopen, is reeds een ontzaglijk uitgestrekt gebied bevrijd. Dit gebied, dat zeer dun bevolkt is, leent zich bij uitstek als nieuwe Germaansche levensruimte, zooals ook voor 2000 jaren reeds het geval was. Voor de ontsluiting en ontwikkeling dezer uitgestrekte ruimten met hun vruchtbaren en aan delfstoffen rijken bodem, die door de Slaven zeer onvoldoende ontgonnen en benut zijn, zullen ontelbare flinke menschen noodig zijn. Bovendien is het thans ten hoogste tijd, dat eens en voor goed een einde komt aan de eeuwige bedreiging van Europa door de Mongoolsche menschenmassa's en horden uit het steppengebied van Binnenazië. Deze dienen thans definitief tot achter den Oeral te worden teruggedreven, waar zij thuishooren, terwijl geheel Europeesch Rusland van dit barbaarsche, nomadische en kultuurvernietigende menschenslag moet worden gezuiverd. Het geheele Europeesch-Russische gebied is slechts weinig dicht bevolkt — het meest bevolkt is nog de Oekraine met een dichtheid van ongeveer vijfenzestig zielen per vierkante KM — en is in vergelijking met ons land nagenoeg menschenleeg.

In het Oosten opent zich een ongekend verschiet voor het overbevolkte Germaansche Westen en Midden van Europa en in de eerste plaats ook voor het Nederlandsche volk, want op het oogenblik is het kleine Nederland zoodanig overbevolkt, dat er een nijpend gebrek bestaat aan levensruimte. *Oostland is daarom onze lotsbestemming; dit moet thans aan ieder Nederlander duidelijk worden.*

Na de voltooiing van de inpoldering der Zuiderzee is geen noemenswaardige uitbreiding der landbouwgronden meer mogelijk. *Daarmee is van zelf ook een einde gekomen aan de verdere uitbreiding van den landbouw. Ons boerendom*

heeft zijn maximale grens bereikt. Bij de gelukkig vrij groote gezinnen van het landvolk is een ware landhonger ontstaan. Het gevolg hiervan is niet alleen, dat wij ons zelf niet meer uit eigen bodem kunnen voeden, maar dat er sedert vele jaren een landvlucht is ontstaan en een trek naar de industriesteden.

Daarnaast is bovendien reeds sedert een kleine eeuw een onafgebroken en steeds sterker aanzwellende stroom onzer kloeke volksgenooten naar vreemde landen, voornamelijk de Vereenigde Staten en Canada en gedeeltelijk ook naar Zuidafrika weggetrokken. *Daarmee heeft ons volk waarlijk een sterke aderlating van zijn meest kostbare bloed ondergaan,* want het waren de meest energieke en ondernemendste en tevens de meest Noordrassige zonen en dochteren, die wegtogen, omdat de te enge levensruimte der Heimaat hun te benauwd werd en geen voldoende kansen en mogelijkheden bood, om hun levenskrachten te beproeven. Zoo kwam dit bloed aan vreemde landen ten goede en ging voor het eigen volk voor immer verloren!

De voorstelling, die leeken zich gewoonlijk maken, dat het mogelijk is, om door industrialisatie, die van zelf met een onevenredigen groei der steden gepaard gaat, de bevolkingsdichtheid tot in het oneindige op te voeren, omdat door invoer de voedselvoorziening gewaarborgd kan worden, is volkomen valsch, *omdat een te groote dichtheid en een opeenhooping in groote steden wel voor joden geëigend is, maar voor de erfgezondheid van een Germaansch volk in hooge mate schadelijk* De Germaansche mensch heeft voor zijn geestelijke en lichamelijke gezondheid en dus ook voor zijn erfgezondheid, waartoe ook zijn vruchtbaarheid te rekenen valt, een bepaalde levensruimte noodig. Levenseisch voor den blonden Noordrasmensch is een natuurgebonden bestaan, een bodemverwortelde levenswijze. Hiertoe zijn bosschen, heiden, weiden en watervlakten een behoefte, waarin hij zich vermeien kan. Alleen de jood zoekt zijn ontspanning het liefst op het asfalt der groote steden. Het staat vast, dat in de groote steden de vruchtbaarheid van ons volk afneemt, waardoor de geslachten er na eenige generaties uitsterven. Alleen bij geringe dichtheid en dus bij een landelijke, bodemverwortelde levenswijze kan een natuurlijke

teeltkeus bestaan, d.w.z. grijpt de natuur volgens aristocratisch beginsel in en zal het mogelijk wezen, dat een Germaansch-Noordrassig volk zijn levenskracht niet slechts behoudt, maar tevens een verbetering wordt verkregen van de erfelijke geschiktheid. Alleen onder de landelijke en vanzelfsprekend ook niet-kapitalistische en niet-democratische levensomstandigheden was het ook, dat vroeger de verarmde families meestal tevens in erfbiologisch opzicht de onbekwaamsten waren, terwijl de gegoeden juist de kundigste en beste erfstammen uitmaakten en daardoor tegelijk ook het meest kinderrijk waren. Versteedsching en industrialisatie bevorderen de gelijkmakerij, m.a.w. teelen den massamensch, den gelijkheidsmensch, omdat hierbij de natuurlijke zifting uitgeschakeld wordt. Het is juist nuttig en noodzakelijk, dat de beste en geschiktste erfstammen vooruitkomen en zich sterk vermeerderen, en dat de erfelijk ongeschikten in den strijd om het bestaan het onderspit delven en in hun voorplanting worden belemmerd. *Dit is alleen te bereiken bij een landelijken vorm van samenleving.*

In het tijdvak van een eeuw, n.l. van 1830 tot 1930, is de bevolking van Nederland van 2.6 millioen tot 8 millioen zielen gegroeid en zij bedraagt op het oogenblik zelfs 9 millioen! Deze bevolking is op het oogenblik tot een dichtheid van 270 per vierkanten KM. samengeperst. Ofschoon die geweldige groei het bewijs levert van de groote levenskracht van het Nederlandsche volk, is de huidige bevolkingsdichtheid op een hoogte beland, *die biologisch een noodtoestand beduidt* en waarvan de verwoestende gevolgen voor de vruchtbaarheid daarom niet uitgebleven zijn. Het is meer in het bizonder de groote vruchtbaarheid van het landvolk, die de enorme uitbreiding der steden van de laatste eeuw heeft mogelijk gemaakt. Het gevolg echter van den sterken groei der steden en de daarmee hand aan hand gaande industrialisatie is, dat er een wanverhouding is ontstaan tusschen land- en stadsbevolking, en dat ons volk verregaand versteedscht is.

In 1899 bedroeg het aandeel van het in landbouw, jacht en visscherij werkzame deel der bevolking 30.84 % en in 1930 was dit reeds tot 20.60 % gedaald. *Dit beteekent, dat de eeuwige bloedbron van ons volk, die door het boerendom*

gevormd wordt en die alleen een gezonden en gestadigen volksgroei kan waarborgen, aan het verdrogen is. Aan de ontstellende daling van het geboorte-cijfer is dit dan ook merkbaar. Dit geboortecijfer per 1000 zielen bedroeg in 1870 nog 36.2 en was in 1936 tot slechts 20.2 teruggevallen. Daarmee is het niet slechts op een laagterecord beland, *maar zijn wij niet eens in staat, om het huidige volksbestand in de toekomst te handhaven.* De jaarlijksche groei, die thans nog plaats heeft, is slechts een schijnbare en is toe te schrijven aan een verminderde sterfte door verlenging van den levensduur. Blijft echter het geboorte-cijfer hetzelfde of daalt het nog verder, dan zal het huidige geboorte-overschot boven het sterfte-cijfer steeds kleiner worden, omdat er vanzelf aan de verlenging van den levensduur een einde komt.

Ofschoon de catastrofale geboortedaling mede aan allerlei slechte toestanden van het joodsch-kapitalistische tijdperk en de daarmee gepaard gaande geestelijke verwording moet worden toegeschreven, is zij, voor zoover het het landvolk betreft, voor een groot deel op rekening te stellen van den nijpenden landhonger der boerenbevolking. *Als het geboorte-cijfer zich niet spoedigst weer herstelt, zal het Nederlandsche volk onherroepelijk schrompelen en afsterven,* gelijk de Fransche bevolking. Zonder uitbreiding van het landvolk zal dat herstel niet mogelijk zijn. Nieuwe levensruimte is daarom de eerste vereischte, om de voortplantingsmoeheid der boeren en tevens van het gansche volk weer op te heffen, doordat dan voor allen weer toekomstmogelijkheden open staan, die het kinderverlangen stimuleeren. Daardoor zal de samenleving ook weer verboeren, d.w.z. een landelijk karakter krijgen en op een gezonder grondslag komen te staan.

Men kan gevoegelijk aannemen, dat er thans vijf millioen Nederlanders te veel in Nederland leven. Een bevolkingsdichtheid van honderd per vierkanten KM. mag niet worden overschreden, wil de rassische erfgezondheid van ons volk gewaarborgd blijven. Onze vorige tropische koloniën kwamen als levensgebied niet in aanmerking, zooals reeds werd opgemerkt en door mij elders in een uitvoerig onderzoek werd aangetoond [1]).

[1]) P. E. Keuchenius, Volk en Levensruimte, Nederduitsche Uitgeverij, 1941.

De eenige uitkomst uit de, in biologisch opzicht hoogst gevaarlijke, levenspositie van het Nederlandsche volk is Oostland. Alleen in Oostland zou het mogelijk zijn, om één of meerdere gebieden van een uitgestrektheid, die vele malen grooter is dan ons kleine landje, voor Nederlanders te bestemmen, waar dit volk zijn levenskracht zou kunnen inzetten, om een nieuw heem te kunnen bouwen, dat het een ongestoorde en gezonde ontwikkeling voor eeuwen verzekert. *Onze lotsweg voert naar Oostland!*

Sedert drie eeuwen is het Nederlandsche volk van dien lotsweg afgeweken en heeft den blik gewend naar het Westen en zijn heil gezocht in een anti-continentaal en van zijn heem en natuurlijke levensgebied afgewende richting, door zich toe te leggen op den wereldhandel en de koloniale expansie. De Meidagen van 1940 en deze geheele oorlog toonen ons met recht, hoe noodlottig de afscheiding van het Duitsche Rijk in 1648 is geweest en hoe onzeker ook de, sindsdien ingeslagen, richting onzer koloniale en handelspolitiek was, die niet slechts een zuiver kapitalistischen grondslag had, maar bovendien geheel afhankelijk was van Engeland. Ons nationale bestaan, onze nationale welvaart stond of viel met de verbinding met Oost- en Westindië. Zonder Duitschlands hulp zouden wij thans reeds verhongerd zijn. De wereldhandel is stilgelegd, de Westindische koloniën, die in het Amerikaansche levensgebied ver van ons af liggen, zijn ons ontroofd; ons Oostaziatisch eilandenrijk, dat binnen het Japansche levensgebied lag, is, zooals vroeg of laat te voorzien was geweest, bereids door eigen schuld en zorgeloosheid verloren gegan. In alle geval was het uitgesloten, dat onze tropische koloniën ooit maar een enkelen vierkanten KM. levensruimte beschikbaar zouden hebben gehad voor een blijvende volksplanting van Nederlanders, omdat de tropen, ook in de bergstreken, ten eenenmale als vestigingsgebied voor den Noordrasmensch ongeeigend zijn. De illusies, die sommigen hebben gekoesterd, om de hooglanden van Nieuw-Guinea als nieuw levensgebied met Nederlanders te bevolken, was niet anders dan een dwaze droom. Buitendien is de, al te eenzijdige, burgerlijke oriëntatie op den handel sedert den Regententijd ook

daarom fataal geweest, omdat zij de verjoodsching van ons volk zeer sterk bevorderd heeft.

Kenschetsend voor onze vroegere liberalistische politieke geestesgesteldheid was, dat men bij ons placht te zeggen en dit ook aan de schooljeugd leerde: „Indië is de kurk, waarop Nederland drijft." Men vond dit zoo gewoon, dat men niet eens het onnatuurlijke en onlogische daarvan inzag. Een Germaansch volk met een gezonde levensbasis moet echter niet drijven, maar als een Germaansche eik stevig in den oervaderlijken met ons gestel overeenstemmenden bodem verworteld zijn en blijven. Een kurk slaat om of zinkt, als zij te zwaar wordt belast en de waarheid daarvan hebben wij dan ook thans bitter moeten ervaren. *Ook wij, Nederlanders, moeten daarom, naar de aanwijzingen van den Führer, een streep zetten onder onze koloniale en handelspolitiek en overgaan tot de grondpolitiek der toekomst.* Noch door den roof van Westindië, noch door het verlies van ons Oostindische eilandenrijk zullen wij als volk en bloedgemeenschap te gronde kunnen gaan, *maar wel door het gemis aan den, voor ons noodzakelijken, levensbodem* en de daardoor ontstane verminderde vruchtbaarheid. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat wij geen prijs moeten stellen op het behoud der koloniën, die onze Geuzenvaderen voor ons hebben verworven en waarin door ons volk onvergankelijke prestaties zijn verricht, waarop wij met trots kunnen terugblikken en waarvoor zelfs de inheemschen ons eeuwig dankbaar zullen zijn.

De noodlotsvraag voor het Nederlandsche volk is niet: koloniën of sterven, maar oostkolonisaties of sterven!

Wij, Nederlanders, moeten weer ruimtepolitiek en continentaal, in plaats van anti-continentaal leeren denken en ons er op instellen, dat wij Germanen zijn, die als zoodanig op Europeeschen bodem ons levensgebied moeten hebben en niet van tropische gewesten op vele duizenden kilometers afstand afhankelijk moeten zijn. Wij moeten weer aansluiten bij de oorspronkelijke Germaansche Oostland-traditie onzer vaderen en de anti-continentale „overzeesche" traditie, die eerst van de laatste eeuwen is en niet tot ons heil geleid heeft, voor goed uit het hoofd zetten. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat wij niet meer de wereldzeeën zouden

moeten bevaren. Dit laatste zou immers geweld beteekenen tegen onze natuur en onzen oereigen drang, omdat wij voor een groot deel nu eenmaal een zeevarend volk zijn, een volk van waterboeren, wien het Wikingenbloed in het lijf stroomt. De wereldzeeën zullen wij ook na den oorlog moeten blijven bevaren, maar dan ten bate en in dienst van de groot-Germaansche volksgemeenschap en levensruimte, waarmee wij lotsverbonden zijn.

Het voor ons en alle Germanen noodzakelijke levensgebied is alleen maar in het Oosten te verwerven en moeten wij op de bolsjewisten helpen veroveren. Gelukkig doen wij dit reeds. Immers staan reeds ruim tienduizend wakkere Nederlandsche jonge mannen zij aan zij met hun Duitsche broeders aan het Oostfront, waar zij bloed en leven veil hebben voor onze toekomst. Het Nederlandsche volk zal hen daarvoor eeuwigen dank verschuldigd zijn, omdat zij daarmee den grondslag gelegd hebben voor een beter levensvooruitzicht.

Oostland zal in alle opzichten gezondmakend en stimuleerend zijn voor ons volk, dat verjoodscht, moe en futloos geworden was. Het daar te verrichten opbouwwerk verlangt meer dan gewone arbeidsprestaties en eischt aldus den inzet van de geheele persoonlijkheid. Het eischt dus ook veel meer idealisme en ondernemingsdurf en offervaardigheid, evenals het werk in de tropische koloniën. Oostland kan in de toekomst daarom alleen maar de beste mannen en vrouwen gebruiken.

Oostland zal weer de mogelijkheid scheppen voor een re-agrariseering en verboering van ons volk, d.w.z. voor een herstel van een landelijke levenswijze, welke van zelf tot gevolg zal hebben de noodwendige ontjoodsching, ontburgerlijking en germaniseering. Het opbouwwerk dat in Oostland geschieden moet vereischt ontelbare rappe en nijvere handen en zal millioenen volksgenooten weer nieuwe levensmogelijkheid verschaffen en daardoor den weg tot een nieuw levensgeluk openen voor ons overbevolkte landje.

Een waarlijk grootscheepsche verhuizing en overplanting van Nederlanders naar Oostland is uit organisatorisch oogpunt geen bezwaar; dat is reeds door de moeilijke verhuizing en „Ansiedlung" van Volksduitschers uit de Baltische en

Slavische landen in den strengen winter van 1939—1940 aangetoond.

Men stelle zich voor, dat deze verplanting organisch geschieden moet, dus in gesloten land- en dorpsgemeenschappen van volkskundig met elkaar verbonden en verwante groepen en niet zooals onze democratische regeering de nieuwe Zuiderzee-polders heeft bevolkt, met menschen uit alle streken van ons land. Ook niet alleen boeren zullen zich in Oostland moeten vestigen, maar personen uit alle maatschappelijke rangen. Waar boeren zijn, zijn ook handwerkers noodig en heeft men behoefte aan onderwijzers voor de scholen der kinderen. Naast dorpsonderwijzers is er in zoo'n gemeenschap vraag naar dorpswinkeliers, een dorpsburgemeester, een dorpsarts, een dorpsapotheker, een dorpsnotaris, een dorpsarchitect, enz. Er is dan ook geen kans op vervreemding en ontnederlandsching, waarvoor sommigen een overdreven en ongemotiveerde vrees koesteren. Juist het nationaalsocialisme erkent immers de groote waarde van bodemvaste kulturen en dus ook van de rijke verscheidenheid, die de Germaansche stammen en volksgroepen in dit opzicht bieden. Blijft de dorpsgemeenschap bewaard, dan blijven ook de eigen zeden en gebruiken gehandhaafd.

Voor Nederlanders en Vlamingen zal deze verplanting dus niet alleen geen verlies beteekenen, maar een verrijking en bovendien een voor de erfgezondheid zeer wenschelijke vermindering van de bevolkingsdichtheid, die ook aan de verhuizende volksgenooten en daarmee dus aan het geheele volk ten goede zal komen. Eerst als dat geschied is, zou men in ons land een aanvang kunnen maken met een reagrariseering en verboering der bevolking, den ongezonden groei der steden kunnen bedwingen en al die maatregelen kunnen treffen, die uit rassenhygiënisch oogpunt dringend noodzakelijk zijn.

De miniatuurstaat Nederland biedt aan zijn groeiende bevolking geen toekomst meer. Hoe zou men ooit weer het kinderverlangen en den voortplantingswil kunnen stimuleeren en onze bloedbron veilig stellen, zonder een boeren- en kolonisatie-politiek, zonder een algemeene verboering?

Oostland moet daarom voor ons volk en vooral ook voor onze jeugd een levend begrip worden, waarmee het ver-

trouwd raakt, evengoed als het vertrouwd moet raken met de Germaansche eenheidsgedachte. Weer klinke alom het lied:

Naer Oostland willen wij rijden,
Naer Oostland willen wij mee,
Al over die groene heiden,
Frisch over die heiden,
Daer is een betere stee.